

ΟΙ ΑΣΣΑΣΙΝΟΙ.

ΕΙΣ τὸν δεύτερον τόμον τῆς Ἀποθήκης περιεγράψαμεν τὴν ληστρικὴν συμμορίαν τῶν Θύγγων, ἥτις κατὰ πολλοὺς αἰῶνας ἀτιμωρῆτως ἠνώχλει τὴν Ἰνδοστάν, ἕωσὺ πρό τινων ἐτῶν, δραστηριώτερα λαβοῦσα μέτρα ἢ Βρετανικὴ ἀρχή, πάντας σχεδὸν ἐξωλόθρευσε. Τώρα δὲ ἄς διευθύνωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου εἰς αἱρέσιν Μωαμεθανικὴν, λεγομένην τῶν ἀσασσίνων, ἢ τῶν Ἰσμαηλιτῶν, ἥτις τόσον αἰφνιδίως καὶ πανούργως ἐφόνευεν, ὥστε κατ' ἅπασαν σχεδὸν τὴν Εὐρώπην ἐπεκράτησε νὰ καλῆται ἀσασσίνος ὁ Ἑλληνιστὶ δολοφόνος.

Ἀνεφάνη δὲ ἡ αἵρεσις περὶ τὸ 1090, θεμελιωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Χασσάν Σαβάχ, εἰς βουνώδη χώραν πλησίον τῆς Κασπίας Θαλάσσης· ἀλλὰ πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὀλίγα τινὰ, ἐξ ὧν προῆλθεν ἡ τῆς συμμορίας ταύτης σύστασις.

Σχεδὸν ἅπαντες γνωρίζουν, ὅτι ὁ Μωαμεθανισμὸς ἐβλάστησεν εἰς τὴν Ἀραβίαν κατὰ τὸν ἔβδομον αἰῶνα· ὡς δόγματα δ' ἐκήρυξεν, — ὅτι ὑπάρχει ἓνας μόνον Θεός, καὶ ὅτι ὁ Μωάμεθ εἶναι ὁ προφήτης αὐτοῦ, — ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ πιστεύῃ εἰς τὸν Θεόν, εἰς τοὺς ἀγγέλους, καὶ εἰς τοὺς προφήτας, εἰς τελευταίαν ἡμέραν κρίσεως, καὶ εἰς προορισμόν· καὶ ὅτι αἱ θρησκευτικαὶ τελεταὶ συνίστανται εἰς νίψιν, προσευχὴν, νηστείαν, ἐλεημοσύνην, καὶ ὁδοποιρίαν εἰς τὴν Μέκκαν. Ἐξω τοῦ παρόντος σκοποῦ μας ἤθελεν εἶσθαι νὰ ἱστορήσωμεν τίνι τρόπῳ ἡ θρησκεία ἐξηπλώθη, ἡ ὁποίας ἡδονὰς ὑπέσχετο εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν· παρατηροῦντες μόνον ὅτι καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα διέφερεν ὅλως διόλου τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, στρέφομεν τὴν προσοχὴν εἰς αἱρετικούς τινας Μωαμεθανούς.

Μόλις ἐτελεύτησεν ὁ Μωάμεθ, καὶ ἤρχισαν ἐριδες περὶ τοῦ ποῦς αὐτὸν νὰ διαδεχθῇ. Φόνοι καὶ ἀταξίαι ἐπεκράτησαν. Μεταξὺ τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ ἀνεφύησαν ὄχι ὀλιγώτεροι τῶν ἐβδομήκοντα δύο αἱρέσεων, αἱ ὁποῖαι ὅμως ἦσαν ἐσχισμένοι εἰς δύο μεγάλα κόμματα· — τοὺς Σουννίτας, καὶ τοὺς Σχιίτας, οἵτινες δὲν ἐγνώριζαν τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν ὡς διάδοχον τοῦ προφήτου. Οἱ ἐν Περσίᾳ Μωαμεθανοὶ ἀνήκον εἰς τὴν δευτέραν κλάσιν, οἱ δὲ εἰς τὴν Συρίαν καὶ τὰ γειτονικά μέρη εἰς τὴν πρώτην. Οἱ Σχιίται, ἢ, ὡς ἄλλως ὀνομάζονται, οἱ Σχεάδες, ἦσαν διηρημένοι μεταξὺ τῶν ὡς πρὸς ἄρθρα τινὰ θρησκευτικὰ, ἔαν, παραδείγματος χάριν, ὁ πρὸς καιρὸν διάδοχος τοῦ Μωάμεθ εἶχεν ἢ δὲν εἶχε θεϊκὰς ἰδιότητας. Τὰς διαιρέσεις ταύτας καὶ φιλονεικίας ἤξανα πολιτικοὶ καὶ φιλόδοξοι σκοποὶ, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ἐναντιότης ἐγένετο τόσον σφοδρά, ὥς νὰ ἦσαν ἅπαντες ἐτερόθρησκοι.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν Μωαμεθανικῶν αἱρέσεων ἄλλαι εἶχαν κοσμικὴν δύναμιν, καὶ ἄλλαι ὄχι, ἦτον ἐπόμενον αἱ δεύτεραι νὰ ζητήσωσι τὴν καταστροφὴν τῶν πρώτων. Ἐκ δὲ τῶν σχεδίων, ὅσα εἰς τοῦτο ἀπέβλεπαν, ἦτον ἓν,

συστηθῆν ὑπὸ τινος Ἀβδαλλάχ, εἰς τὴν Περσίαν, κατὰ τὸν ἑννατον αἰῶνα. Αὐτὸς ἀπετίναξε μέχρι τινὸς τὰ δόγματα τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, καὶ διέδωκε πίστιν ἰδίαν αὐτοῦ· ὁ ἀληθινὸς σκοπὸς ἦτο νὰ ἀνατρέψῃ τοὺς τότε ὑπάρχοντάς Καλιφάδας, καὶ νὰ στερεώσῃ τὴν ἡγεμονίαν εἰς οἰκογένειαν λεγομένην Ἰσμαήλ, ἢ Ἰσμαηλίτας. Δι' ὁλόκληρον ἑκατονταετηρίδα ὑπῆρχεν ἕξις μεταξύ τῆς αἱρέσεως ταύτης καὶ τῶν κρατούντων Καλιφάδων.

Εἰς τῶν Ἰσμαηλιτῶν τούτων εὗρηκε τρόπον νὰ κυριεύσῃ τὴν Αἴγυπτον, ὥστε ὑπῆρχαν συγχρόνως δύο Καλιφάδες, ὁ μὲν εἰς τὸ Βαγδάτιον, ὁ δὲ εἰς τὸ Κάϊρον, οἵτινες ἔτρεφαν πρὸς ἀλλήλους ἐχθρὰν θανάσιμον. Ὁ Αἰγύπτιος Καλιφᾶς καὶ οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ ἐθεωροῦντο ὑπ' ἄλλων Μωαμεθανῶν ὡς αἱρετικοί· διότι φαίνεται ὅτι διεκήρυτταν νέα καὶ ἀλλόκοτα δόγματα. Μυστικὴ ἑταιρεία ὑπῆρχε συστημένη μεταξύ τῶν, πρόεδρον ἔχουσα τὸν Καλιφᾶν. Εἰς τὴν ἑταιρείαν ταύτην ἐδέχοντο μειράκια, μετὰ διδασκαλίαν ἀκριβεστάτην· ἀφοῦ προῶδευαν μέχρι τινὸς, εἶχαν νὰ ὀμνύωσι μυστικότητα αἰώνιον ὡς πρὸς τὴν φύσιν τῶν δογμάτων, ὅσα ἐτι ἐμελλαν νὰ διδασκῶσι, τὰ ὁποῖα σχεδὸν κατήντων εἰς ἀδείαν· ἢ μέλλουσα κρίσις καὶ ἀναπόδοσις ἐλέγετο φιλὸν ὄνειρον, — οὐδὲν ἔπρεπε νὰ πιστεύεται, — τὰ πάντα δὲ ἦτο συγχωρημένον νὰ γίνωνται.

Ἀμφιβάλλουν τινὲς ἔαν πραγματικῶς διεδόθησαν τοιαῦτα δυσσεβῆ δόγματα· ἀλλ' ὅπως κὰν ἔχη τοῦτο, ἡ μυστικὴ ἀδελφότης, ἀποστόλους πέμπουσα εἰς πᾶσαν χώραν Μωαμεθανικὴν, ἐζήτηε ν' ἀποσπᾷ τὴν τῶν ὑπηκόων πίστιν ἀπὸ τὸν Καλιφᾶν τοῦ Βαγδατίου, καὶ νὰ μεταφέρῃ αὐτὴν εἰς τὸν Ἰσμαηλίτην Καλιφᾶν.

Περὶ τὰ μέσα τῆς ἐνδεκάτης ἑκατονταετηρίδος ἀνὴρ ἀγχίνους καὶ φιλόδοξος διέτριβεν εἰς τὴν Περσίαν, τὸνομα Χασσάν Σαβάχ. Ἦτον ἀνησύχου διαθέσεως, καὶ κατεγίνετο εἰς ἀπόκτησιν δυνάμεως δι' ὁποίωνδήποτε μέσων· ὤθεν καὶ περιεπλέχθη μὲ τοὺς ἐν Περσίᾳ κρατοῦντας. Τὸν καιρὸν τοῦτον, εἰς τῶν ἀπεσταλμένων τῆς ἐν Κάϊρῳ μυστικῆς ἀδελφότητος, περιοδεύων τὴν Περσίαν, ἐλαβε σχέσεις μετὰ τοῦ Χασσάν Σαβάχ, καὶ εἰλκυσεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰσμαηλιτικὴν φατρίαν. Φαίνεται δὲ δίκαιον νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ὁ Χασσάν Σαβάχ εἰλικρινῶς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ φρόνημα ὅτι οἱ Ἰσμαηλίται ἦσαν οἱ ἀληθεῖς ἀπόγονοι τοῦ Μωάμεθ, ὅσον καὶ ἂν μετέβαλεν ὕστερον τὰ σχέδιά του ἢ φιλοδοξία. Ἐνταῦθα ὅμως χρεῖα νὰ σημειώσωμεν, ὅτι τὰ δυσσεβῆ δόγματα τῆς μυστικῆς ἀδελφότητος δὲν ἐκοινοποιῶντο εἰς προσηλύτους, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς ἀφωσιωμένους ὑπὲρ τῆς ἑταιρείας.

Ὁ Χασσάν παρεκινεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀπεσταλμένου νὰ υπάγῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ νὰ προσκολληθῇ εἰς τὸν Ἰσμαηλίτην Καλιφᾶν. Πράξας δὲ οὕτω, ἀπ' ἡλ' εἰς τὴν πλέον ἐντιμὸν καὶ φιλόφροναν ὑποδοχὴν· τοῦτο συνέβη τὸ 1078. Ἀλλὰ, μολονότι τόσον εὐμενὸς ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ Καλιφᾶς, ταχέως ὅμως περιεπλέχθη εἰς ἐριδας μὲ κόμματα διαφιλονεικούντα περὶ τῆς τοῦ θρόνου δια-

δοχής. Κατὰ συνέπειαν τούτου, ἠναγκάσθη, ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Αἰγύπτου, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Συρίαν.

Φαίνεται δὲ, ὅτι σπουδαίως ἤρχισε τώρα νὰ ὑποθάλλῃ σκοποὺς περὶ συστάσεως ἰδίου αὐτοῦ κράτους, ἀνεξαρτήτου ἀπ' ἐκατέρου Καλιφᾶ· ἀλλ' ἀνίσχυρος ὢν ἐτι ὥστε νὰ ἐλκύσῃ ὁπαδοὺς, ἐφάνη κατὰ πρῶτον ὡς ἐπίτροπος τοῦ Ἰσμαηλίτου Καλιφᾶ. Περιῆλθε διάφορα μέρη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ Περσίας, τέλος δ' ἐστερεώθη ἐντὸς ὑψηλοῦ τινὸς ὀρεινοῦ φρουρίου, καλουμένου Ἀλαμουτ (τούτεστι Γυπὸς Φωλεᾶ), ἐγγὺς τῶν μεσημβρινῶν συνόρων τῆς Κασπίας Θαλάσσης. Εἰς τὸ φρούριον τοῦτο ἔμεινε τριάκοντα πέντε χρόνους, μηδέποτε ἀφήσας αὐτὸ εἰς κάμμιαν περίστασιν, ἀλλὰ κηρύττων δόγματα καὶ διατάγματα ἐκδίδων, τὰ ὁποῖα ἐνήργουν οἱ ἀφωσιωμένοι ὁπαδοί του. Ἐγνωρίζετο, ἐκ φήμης τοῦλάχιστον, ὡς ὁ Ἰέρων τοῦ Βουνού, ἡ κάποτε ὡς ὁ Σείχης τοῦ Βουνού, καὶ ἦτον ὁ Θεμελιωτὴς καὶ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας ἢ τοῦ τάγματος, τοῦ λεγομένου τῶν Ἀσασσίνων. Ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως ταύτης ὑπάρχουν γνῶμαι διάφοροι· οἱ μὲν ὑποθέτουν ὅτι παράγεται ἀπὸ Χασσάν, τὸν Θεμελιωτὴν τῆς αἰρέσεως, οἱ δὲ ἀπὸ Χασσίς, τὸνομα ὑπνωτικοῦ τινός, διδομένου εἰς τινὰς τῶν συναδελφῶν.

Ἐπιθυμητὸν ἐφάνη ἐν συντομίᾳ νὰ διηγηθῶμεν ὅσα προηγήθησαν, καὶ, τρόπον τινὰ, ἐπέφεραν τὴν ἐν Ἀλαμουτ σύστασιν τοῦ Χασσάν Σαβᾶχ, ὥστε νὰ νοήσωμεν καλῆτερα τὴν φύσιν τῆς αὐτοῦ ἀδελφότητος. Εὐρίσκομεν ὅτι ἐστάθη ἐπιτήδειος καὶ φιλόδοξος ἀνὴρ, ὅτι ἀνεμύνητο εἰς τὰς θρησκευτικὰς καὶ πολιτικὰς στάσεις, αἰτινες περιέσπων τὰς Μωαμεθανικὰς πολιτείας, καὶ ὅτι κατέστη φύλαρχος ἐπὶ τέλους. Ἀνάγκη τώρα νὰ προβῶμεν.

Τὸ 1090 κατέλαβε διὰ βίας τὸ Ἀλαμουτ· καὶ πάραυτα ἤρχισε τὴν πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ὀνομαστικῶς μὲν ἦσαν νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν Αἰγύπτιον Καλιφᾶν, ὄντως δὲ νὰ ἰσχυροποιήσῃ ἑαυτόν. Εἶχεν ἰδεῖν ὅτι τὰ τῆς Αἰγυπτιακῆς ἐταιρείας ἄθεα δόγματα δὲν ἦσαν ἀρμόδια νὰ κάμωσι σταθεροὺς ὁπαδοὺς· ὅθεν αὐτὸς ὑπεκρίνετο εὐλάβειαν. Κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Von Hammer,—

Ἡ μακροχρόνιος πείρα καὶ ἡ τῶν ἀνθρώπων ἐκτεταμένη γνῶσις, ἡ τῶν πολιτικῶν καὶ τῆς ἱστορίας βαθυτάτη σπουδὴ, ἐδίδαξαν τὸν Χασσάν ὅτι σύστημα κακῶν καὶ ἄθεον ἐπιφέρει τὸν ὀλεθρον μᾶλλον παρά τὴν στερέωσιν τῶν δυναστειῶν, καὶ τὴν σύγχυσιν μᾶλλον παρά τὴν τάξιν τῶν πολιτειῶν· ὅτι ἡ ἀνομία ἐμπορεῖ νὰ ἦναι ὁ κανὼν τοῦ ἀρχοντος, ἀλλ' οὐδέποτε ἀρμόζει νὰ ἦναι ὁ κώδικς τοῦ ὑπηκόου· ὅτι τοὺς πολλοὺς κρατοῦσιν οἱ ὀλίγοι διὰ τοῦ χαλινοῦ τῶν νόμων· καὶ ὅτι ἡ ἡθικὴ καὶ ἡ θρησκεία εἶναι τὰ καλῆτερα ἐχέγγυα τῆς ὑπακοῆς τῶν λαῶν καὶ τῆς ασφαλείας τῶν ἡγεμόνων.

Βαθμηδὸν ὁ Χασσάν ἐσύστησε τάγμα ἢ ἀδελφότητα εἰς τὸ Ἀλαμουτ, συγκειμένην ἐκ διαφόρων βαθμῶν ἢ

τάξεων. Ἀρχηγὸς ἦτο φυσικῶς ὁ ἴδιος, καλούμενος Σείχης· ὑπ' αὐτὸν ἦσαν τρεῖς μεγάλοι προστάται· εἰς τὸν τρίτον βαθμὸν ἦσαν οἱ μεμνημένοι· εἰς τὸν τέταρτον οἱ σύντροφοι, ἡ ἐταῖροι· ὁ πέμπτος συνίστατο ἀπὸ τοὺς εὐλαβεῖς· καὶ ὁ ἕκτος ἀπὸ τοὺς νεοφύτους. Ἐκάστη τάξις εἶχεν ἰδιά της χρῆν· τὰ πάντα δὲ ἦσαν διατεταγμένα εἰς τρόπον, ὥστε ὑπερῆξαν τὴν δύναμιν τοῦ Χασσάν· εἰς τοὺς μεμνημένους ἔδιδε τρεῖς παραγγελίας.—1ον, Ἀδιστακτικῶς νὰ ὑπακούωσιν αὐτὸν καθ' ὅλα· 2ον, Νὰ φυλάττωσιν ἀπαρβίαστον μυστικότητα· 3ον, Ὅτι ἐσυγχωρεῖτο νὰ ἐρμηνεύωσι τὸ Κοράνιον ὅπως ἡγάπων·—σχεδὸν ὡς νὰ ἔλεγε, Καταπατεῖτε τὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἡθικὴν. Εὐκόλως βλέπει καθεὶς, ὅτι τὸ τρίτον τῆς διδασκαλίας ἀρθρον ἦτον εἶδος ἀνταμοιβῆς διὰ ὑπακοὴν εἰς τὸ πρῶτον καὶ δεῦτερον.

Ὡς πρὸς τὰς κατωτέρας ὁμῶς τάξεις, τοὺς εὐλαβεῖς λόγου χάριν, τὸ σχέδιον ἦτο διάφορον. Ἐπὶ τούτων ὁ Χασσάν ἐνήργει κατὰ τὴν προειρημένην πολιτικὴν, δηλαδὴ, τοῦ δεσμεύειν πρὸς ἑαυτὸν τοὺς ὑπηκόους διὰ τῆς θρησκείας. Οἱ σύντροφοι ἐχρησίμευαν ὡς ἀπόστολοι διὰ νὰ κάμνωσι προσηλύτους καὶ νὰ διαπραγματεύωνται. Οἱ δ' εὐλαβεῖς διέτρεχαν ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῶν Μωαμεθανικῶν χωρῶν, δολοφονοῦντες μὲ τὸ ξίφος ὁποιονδήποτε ὁ ἀρχων τοῦ Ἀλαμουτ εὐηρεστεῖτο νὰ διορίσῃ, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐξετάζωσι πόθεν εἰς τοῦτο παρεκινεῖτο. Ἡμεῖς δ' εὐκόλως ἐμποροῦμεν νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι ὁ πόθος τῆς στερεώσεως τοῦ ἰδίου αὐτοῦ κράτους ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὰς τόσον ἀπανθρώπους διαταγὰς. Οἱ εὐγενεῖς καὶ οἱ πλοῦσιοι ἐπιπταν γενικῶς ὑπὸ τὰ ξίφη τῶν εὐλαβῶν· οὕτω δ' ἐνεπνέετο κρύφιος φόβος, ὅστις τὰ μέγιστα ἐβοήθει τὰ σχέδια τοῦ Χασσάν· καθότι οὐδεὶς ἐγνώριζε πόσον ἐγγὺς εὕρισκετο Ἀσασσίνός τις.

Οἱ Ἀσασσῖνοι γενικῶς ἠγοράζοντο ἢ ἐκλέποντο ἀπὸ τοὺς γονεῖς αὐτῶν νέοι ὄντες, ἀνετρέφοντο δὲ μὲ αὐστηροτάτας προφυλάξεις· ἐσπούδαζαν, πρὸ πάντων, τοῦτο νὰ ἐντυπώσωσιν εἰς τὸν νοῦν αὐτῶν, ὅτι ὁ Σείχης ἦτο παντοδύναμος· καὶ ὅτι οὐχὶ μόνον ἐγκληματικόν, ἀλλὰ καὶ πάντῃ ἀδύνατον ὑπῆρχε νὰ διεκφυγῇ τις τὰς προσταγὰς αὐτοῦ, αἰτινες ἔπρεπε νὰ θεωρῶνται ὡς ἀποκαλύψεις ἐκ Θεοῦ. Εὐκόλως ἐμπορεῖ τις νὰ νοήσῃ ὁποῖα πρέπει νὰ ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα τοιούτων δογμάτων, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἐμφυτευομένων, καὶ συνφαινομένων μετ' αὐτῆς τῶν εὐλαβῶν τῆς ὑπάρξεως. Ἐνεδύοντο λευκά, μὲ ζώνην ἐρυθράν καὶ μὲ φέσια κόκκινα, πάντοτε φοροῦντες καὶ ὀξέα ἐγχειρίδια. Ὅτε ὁμῶς εἶχαν νὰ ἐκτελέσωσι παραγγελίαν τινὰ, ἐλάμβαναν παντὸς εἶδους προσχήματα. Ἔργον αὐτῶν ἦτο νὰ ἐκβάλλωσιν ἀπὸ τὸ μέσον ἅπαντας, ὅσους ἐφοβεῖτο ἢ ἐμίσει ὁ Σείχης, περιήρχοντο δὲ πᾶσαν κόγχην τῆς Συρίας καὶ τῶν γειτονουόντων μερῶν. Κατὰ τὴν ἰσχυρὰν φράσιν τοῦ Von Hammer, «αἱ αἰχμαὶ τῶν ξιφῶν αὐτῶν ἦσαν πανταχοῦ· αἱ δὲ λαβαὶ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ

Χασσάν.' Ἐρρέθη ὅτι, ὁπότε οἱ εὐλαβεῖς ἀπητοῦντο νὰ ἐνεργήσωσι κινδυνώδη τινα ἢ σπουδαίαν παραγγελίαν, ἐδίδοτο εἰς αὐτοὺς ὑπνωτικὸν ἰσχυρότατον, ὑπὸ τὴν ἐπιδροὴν τοῦ ὁποίου μετεκομίζοντο εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ἀλαμοῦτ, ὅπου, ἐξυπνοῦντες, εὐρίσκοντο περικυκλωμένοι ἀπὸ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐρεθίσῃ καὶ νὰ γοητεύσῃ τὴν φαντασίαν καὶ τὰς αἰσθήσεις. Ἐλέγετο δ' εἰς αὐτοὺς, ὅτι αὕτη ἦτο πρόγευσις τοῦ παραδείσου, εἰς τὸν ὁποῖον ἤθελαν ὑπάγειν, ἐὰν ὑπήκουαν ἀδιστακτικῶς τὰς διαταγὰς τοῦ Σεΐχου. Οὕτω βλέπομεν ὅτι αἱ αὐταὶ σαρκικαὶ καὶ ἀνόσιοι περὶ ἀνταμοιβῶν ἰδέαι ἡρέ-

διζαν τοὺς εὐλαβεῖς ὡς τοὺς μεμνημένους, μολονότι κατὰ διάφορον τρόπον.

Ἐχομεν λόγους νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἀρκετὸς χρόνος παρήλθε πρὶν στερεωθῇ τὸ τάγμα ἢ ἡ ἀδελφότης αὕτη. Βαθμηδὸν ἐπρεπεν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐλκυσθῶσι· καὶ ἄλλοι δὲ πύργοι καὶ ἄλλα φρούρια ἦτο χρεῖα νὰ συστηθῶσι, πρὶν γένῃ φοβερὰ ἡ δύναμις τῶν Ἀσσασσίνων. Εἰς ταῦτα πάντα δὲν ἐμποροῦμεν λεπτομερῶς νὰ διατρίψωμεν· ἀλλ' εἰς ἐπόμενον ἄρθρον θέλομεν ἱστορήσειν παραδείγματα τινὰ τοῦ κράτους τῆς ἀδελφότητος, καὶ σχεδιάσειν τὰ τοῦ ἐξολοθρευμοῦ αὐτῆς προηγηθέντα.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΖΕΚΙΑΣ.

ΕΖΕΚΙΑΣ, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰούδα, διεδέχθη τὸν πατέρα ἑαυτοῦ Ἀχαζ, τὸ 726 π. Χ. Ἐπαινεῖται δὲ εἰς τὰς Γραφάς, διότι 'ἐξῆρε τὰ ὕψηλά, καὶ συνέτριψε τὰς στήλας, καὶ ἐξωλόθρευσε τὰ ἄλλα, καὶ τὸν ὄφιν τὸν χαλκοῦν δὲν ἐποίησε Μωϋσῆς· ὅτι ἕως τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ἦσαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ θυμιῶντες αὐτῶν' διέταξε, πρὸς τούτοις, νὰ ἀνοιχθῶσι καὶ νὰ ἐπισκευασθῶσιν αἱ μεγάλαι πύλαι τοῦ ἱεροῦ, καὶ προέτρεψε τοὺς ἱερεῖς καὶ Λευίτας νὰ καθάρίσωσι τὸν οἶκον Κυρίου, καὶ νὰ θυσιάζωσιν ἐντὸς αὐτοῦ ὡς ἀρχήτερα. Τὴν ἐξ ἱκανοῦ χρόνου ἡμελημένην ἐορτὴν τοῦ Πάσχα προσεκάλεσεν οὐχὶ μόνον τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ὑπηκόους νὰ φυλάττωσιν, ἀλλὰ καὶ ἅπαντα τὸν Ἰσραὴλ. Τινὲς μὲν ἐχλεύασαν τὴν πρότασιν· πολλοὶ ὅμως, ὑπακούσαντες, σεμνοπρεπῶς ἐώρτασαν. Ἐπεμελεῖτο δὲ ὥστε καὶ νὰ ἐνεργῶνται οἱ περὶ τοῦ ναοῦ φρόνιμοι κανονισμοί, καὶ τακτικῶς ἐχορήγει τὰ πρὸς ζωὴν ἀναγκαῖα εἰς τοὺς ἱερεῖς καὶ Λευίτας.

Μετά τινος χρόνου, ὁ Ἐζεκίας ἀπετίναξε τὸν ζυγὸν τῶν Ἀσσυρίων, ἀσυντελὲς γενόμενος· ἐνίκητε δὲ καὶ τοὺς Φυλισταίους, καὶ ἐλεηλάτησε τὴν χώραν αὐτῶν. Ἐπεσκεύασε καὶ ὠχύρωσε τὰ τείχη τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἐναπεταμίευσεν ὅπλα καὶ ζωοτροφίας, διώρισε ἀξιόους στρατηγούς, ἐφράξε τὰς πηγὰς, αἵτινες ἦσαν ἔξω τῆς πόλεως, καὶ διέβηκε τὰ πάντα ὥστε νὰ κάμῃ ἐρρωμένην ἀντίστασιν. Ὁ Σενναχηρίμ ἐφώρμησεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν, καὶ καθυπέταξε πᾶσαν σχεδὸν κωμόπολιν· ὁ δ' Ἐζεκίας, βλέπων ὅτι οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίας, μεθ' ὧν εἶχε συμμαχήσειν, δὲν ἤρχοντο εἰς βοήθειαν αὐτοῦ, ἔστειλε πρέσβεις πρὸς τὸν Ἀσσύριον, ζητῶν εἰρήνην. Ὁ Σενναχηρίμ ἀπήτησε τριακόσια τάλαντα ἀργυρίου, καὶ τριάκοντα τάλαντα χρυσοῦ. Διὰ νὰ συνάξῃ δὲ τοσαύτην ποσότητα ὁ Ἐζεκίας, ἐκέκνωσε τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἱεροῦ καὶ τοῦ

Καὶ ἔλαβεν Ἐζεκίας τὰ βιβλία ἐκ χειρὸς τῶν ἀγγέλων, καὶ ἀνέγνω αὐτά· καὶ ἀνέβη εἰς οἶκον Κυρίου, καὶ ἀνέπτυξεν αὐτὰ ἔναντιον Κυρίου. Δ'. Βασιλ. ιζ'. 14.

παλατίου, καὶ ἀπέσπασε τὰς χρυσὰς πλάκας, μεθ' ἧν εἶχεν ἐπικαλύψειν τὰς θύρας τοῦ ναοῦ. Αὐστηρῶς ὅμως ἐτιμωρήθη ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀπιστία του· διότι, ἀντὶ